

รวมคำบรรยาย

ภาคหนึ่ง สมัยที่ ๗๗ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ เล่มที่ ๑๒

บทบรรณาธิการ

คำถาม โพสต์ข้อความและลงภาพในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กเฉพาะกลุ่มบุคคลที่เป็นเพื่อนมีข้อความหมิ่นประมาท แต่ไม่ระบุชื่อบุคคลผู้ถูกใส่ความไว้โดยตรงเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๘๗๗/๒๕๖๕ การใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามอันจะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ นั้น จะต้องได้ความว่าการใส่ความดังกล่าวได้ระบุถึงตัวบุคคลผู้ถูกใส่ความเป็นการยืนยันรู้ได้แน่นอนว่าเป็นใคร หรือหากไม่ระบุถึงผู้ที่ถูกใส่ความโดยตรง การใส่ความนั้นก็จะต้องได้ความว่าหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ

ข้อความและภาพถ่ายที่ติดที่จำเลยโพสต์ในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กของจำเลย ไม่ได้ระบุชื่อโจทก์ผู้ถูกใส่ความไว้โดยตรง แต่เมื่อนำมาพิจารณาประกอบความเห็นของจำเลยที่ตอบคำถามเพื่อนของจำเลยที่เข้ามาแสดงความคิดเห็นว่า คนที่จำเลยกล่าวถึงนั้นหมายถึงใคร จำเลยตอบคำถามเพื่อนของจำเลยว่าเป็นคนข้างบ้านของจำเลย และข้อเท็จจริงที่ได้จากคำเบิกความของ น. และ ธ. คนในหมู่บ้านเดียวกันกับโจทก์และจำเลยซึ่งเป็นบุคคลที่สามที่รับทราบเรื่องที่จำเลยใส่ความว่า เมื่อเห็นข้อความและภาพที่ติดที่จำเลยโพสต์แล้ว เข้าใจได้ทันทีว่าจำเลยหมายถึงโจทก์ การกระทำของจำเลยที่โพสต์ข้อความและภาพที่ติดในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กของจำเลย จึงเป็นการใส่ความโจทก์ผู้เป็นเจ้าของที่ดินติดกับที่ดินของจำเลยแล้ว หากอาจเข้าใจว่าเป็นคนอื่นได้อีก เมื่อข้อความที่จำเลยโพสต์ดังกล่าวเป็นการใส่ความโจทก์ผู้เป็นเจ้าของที่ดินว่า โจทก์เป็นคนไม่ดีเห็นแก่ได้ หาประโยชน์ใส่ตัวเองโดยวิธีเอาเปรียบผู้อื่น เป็นคนขี้โกงเอาที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินไปเป็นของตนโดยมิชอบ ซึ่งวิญญูชนอ่านแล้วย่อมรู้สึกดูหมิ่นและเกลียดชังโจทก์ได้ในทันที การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๖

ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๘ นั้น ผู้กระทำความผิดฐานนี้จะต้องเผยแพร่ข้อความ ภาพ และเสียง อันเป็นการหมิ่นประมาทออกไปยังสาธารณชนหรือประชาชนทั่วไป การที่จำเลยโพสต์ข้อความและภาพลงในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กของจำเลย มีลักษณะเป็นเพียงการแจ้งหรือไขข่าวไปยังเฉพาะกลุ่มบุคคลที่เป็นเพื่อนของจำเลยในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กของจำเลยเท่านั้น ยังไม่ถึงกับมีเจตนากระจายข่าวไปสู่สาธารณชนหรือประชาชนทั่วไป จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา

แม้ข้อความที่จำเลยใส่ความโจทก์ว่า “ล้อมรั้วในที่หลวง” ในลักษณะทำนองว่าเอาที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวตนจะเป็นความจริงหรือไม่ ก็ไม่

ก่อให้เกิดสิทธิที่จะไปลงข้อความและภาพถ่ายที่ตีพิมพ์ในสื่อความใจทกในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กของจำเลย เพราะยังมีวิธีการที่จำเลยจะดำเนินการหรือร้องเรียนต่อหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบอีกหลายวิธี จึงไม่มีความจำเป็นใดที่จำเลยจะต้องลงข้อความและภาพถ่ายที่ตีพิมพ์ในสื่อความใจทก โดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง การกระทำของจำเลยจึงมิใช่เป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรมหรือติชมด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลหรือสิ่งใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำอันจะทำให้จำเลยไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๙ (๑) (๓)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๓๓/๒๕๖๕ การใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม อันจะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ นั้น จะต้องระบุถึงตัวบุคคลผู้ถูกใส่ความเป็นการยืนยันรู้ได้แน่นอนว่าเป็นใคร หรือหากไม่ระบุถึงผู้ที่ถูกใส่ความโดยตรง การใส่ความนั้นก็จะต้องได้ความว่าหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ ทั้งต้องพิจารณาจากข้อความกับภาพเคลื่อนไหวและเสียงการสนทนาว่าผู้อ่านหรือฟังสามารถรู้ได้หรือไม่ว่าบุคคลที่ถูกกล่าวถึงเป็นผู้ใด หากต้องสืบเสาะค้นหาเพิ่มเติมแล้ว จึงทราบว่าจะหมายถึงโจทก์ร่วมก็มีใช่ทราบจากข้อความกับภาพเคลื่อนไหวและเสียงการสนทนาที่จำเลยลงในเฟซบุ๊ก แต่ทราบจากการที่บุคคลผู้นั้นได้สืบเสาะค้นหาข้อเท็จจริงมาเองในภายหลัง

คำถาม ขั้บรถยนต์ไปส่งพวกเข้าไปลักทรัพย์ในบ้านที่เกิดเหตุ แล้วขั้บรถยนต์ไปจอดห่างจากที่เกิดเหตุ ไม่สามารถมองเห็นบ้านที่เกิดเหตุได้ ดังนี้ เป็นตัวการร่วมในการกระทำความผิดหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๙/๒๕๖๔ จำเลยเป็นคนร้ายที่ขั้บรถยนต์ไปส่งพวกของจำเลยเข้าไปลักทรัพย์ในบ้านที่เกิดเหตุ หลังจากลักทรัพย์แล้ว จำเลยขั้บรถยนต์คันดังกล่าวกลับมารับพวกของจำเลยพาหลบหนีออกจากที่เกิดเหตุ จำเลยเพียงขั้บรถมาส่งพวกของจำเลยบริเวณซอยที่เกิดเหตุ แล้วจำเลยขั้บรถไปจอดที่ลานจอดรถของร้าน ซ. ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๕๐ เมตร และเข้าไปซื้อสินค้าภายในร้าน ซ. ซึ่งบริเวณดังกล่าวไม่สามารถมองเห็นบ้านที่เกิดเหตุได้ จำเลยจึงไม่ได้อยู่ใกล้ชิดที่จะช่วยเหลือพวกของจำเลยในการลักทรัพย์ได้ ทั้งฟังไม่ได้ว่าจำเลยคอยดูต้นทางให้พวกของจำเลย ไม่ได้ความว่าจำเลยร่วมสมคบกับพวกวางแผนเตรียมมาลักทรัพย์ของผู้เสียหายและไม่ปรากฏว่าจำเลยร่วมกระทำการอย่างใดอันพึงถือได้ว่าเป็นการแบ่งหน้าที่กันลักทรัพย์ของผู้เสียหาย จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นตัวการร่วมกระทำความผิด แต่การกระทำของจำเลยเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิด

ก่อนหรือขณะกระทำความผิดจำเลยจึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๘๖ แม้ข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความแตกต่างกับที่กล่าวในฟ้องแต่มีมิใช่ข้อสาระสำคัญและจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ทั้งมีบทลงโทษที่เบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการ ศาลฎีกาย่อมลงโทษจำเลยตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๑๕ และมาตรา ๒๒๕

คำถาม เจ้าพนักงานตำรวจรับมอบรถไว้ระหว่างตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ทางคดีเกี่ยวกับการชำระภาษีประจำปีและการจัดทำประกันภัย นำแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์อื่นมาใส่แทนแผ่นป้ายทะเบียนเดิมแล้วนำออกขับไปตามตลาดเพื่อประโยชน์ส่วนตัวเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๙๗/๒๕๖๔ จำเลยเป็นข้าราชการตำรวจตำแหน่งหัวหน้าด่านตรวจยานพาหนะเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย แม้จำเลยมิได้เป็นผู้จับกุมและตรวจยึดรถของกลางจาก ว. แต่จำเลยในฐานะหัวหน้าด่านซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของหน่วยงานดังกล่าว ได้รับรายงานเกิดเหตุการณ์กระทำความผิดของนาย ว. และรับมอบรถของกลางไว้ระหว่างตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ในทางคดีเกี่ยวกับการชำระภาษีประจำปีและการจัดทำประกันภัยตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถยนต์ จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องเก็บรักษารถของกลางและต้องรีบนำรถส่งพนักงานสอบสวนโดยด่วน หากนำส่งล่าช้าให้บันทึกเหตุผลในการนำส่งล่าช้าไว้ด้วย และให้พนักงานสอบสวนประกาศหาเจ้าของหรือผู้มีสิทธิเพื่อมารับคืนต่อไป ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะ ๑๕ บทที่ ๙ การปฏิบัติเกี่ยวกับรถของกลาง แม้ ว. ร่วมรับรู้และยินยอมให้จำเลยเก็บรักษารถของกลาง จำเลยก็ไม่มีอำนาจที่จะนำรถของกลางไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัวได้ การที่จำเลยนำแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์อื่นมาใส่แทนแผ่นป้ายทะเบียนเดิมแล้วนำออกขับไปตามตลาดอันเป็นการนำไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหลายครั้ง จนกระทั่งมีเรื่องร้องเรียนดังกล่าว จำเลยจึงเรียก ว. มาพบแล้วดำเนินคดีเปรียบเทียบปรับ ว. แล้วจึงให้บริษัท จ. ผู้ถือกรรมสิทธิ์มารับรถของกลางคืนไปจากจำเลย รวมระยะเวลาที่จำเลยเก็บรักษารถของกลางเป็นเวลา ๑ ปี ๒ เดือน ๑๖ วัน โดยไม่รีบนำรถของกลางส่งให้พนักงานสอบสวนโดยเร็วตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีข้อ ๓ วรรคสอง การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดทางอาญารฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามฟ้องด้วย มิใช่คงเป็นเพียงกระทำความผิดระเบียบวินัยตาม พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

คำถาม เจ้าของรถนำรถยนต์ซึ่งเกิดอุบัติเหตุเข้าซ่อมที่อู่ และมอบสมุดเงินฝากธนาคารพร้อมบัตรเอทีเอ็มให้เจ้าของอู่ไว้ใช้ถอนเงินจากบัญชีไปซื้ออะไหล่และค่าซ่อมแซมรถ โดยผู้รับประกันภัยโอนเงินเข้าบัญชีของเจ้าของรถ ต่อมาอู่ใช้บัตรเอทีเอ็มถอนเงินซื้ออะไหล่และซ่อมแซมรถยนต์ไปบางส่วนแต่ยังซ่อมไม่เสร็จ เจ้าของรถจึงนำรถกลับคืน ดังนี้ การกระทำของเจ้าของอู่เป็นความผิดฐานยกยอกหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๙๐/๒๕๖๕ โจทก์นำรถยนต์ของโจทก์ซึ่งเกิดอุบัติเหตุเข้าซ่อมแซมที่อู่ของจำเลยในราคา ๒๕๐,๐๐๐ บาท โดยโจทก์มอบสมุดเงินฝากธนาคารพร้อมบัตรเอทีเอ็มให้จำเลยไว้ใช้ถอนเงิน โดยรอรับเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท จากผู้รับประกันภัยที่จะโอนให้โจทก์เป็นค่าสินไหมทดแทน และให้ถอนเงินจากบัญชีไปซื้ออะไหล่และค่าซ่อมแซมรถยนต์ ต่อมาผู้รับประกันภัยโอนเงินเข้าบัญชีโจทก์ ๒๕๐,๐๐๐ บาท จากนั้นจำเลยใช้บัตรเอทีเอ็มถอนเงิน โดยจำเลยซื้ออะไหล่และซ่อมแซมรถยนต์ไปบางส่วนแต่ยังซ่อมรถยนต์ไม่เสร็จ จนกระทั่งโจทก์นำรถยนต์ของโจทก์ที่ซ่อมไม่เสร็จกลับคืน สำหรับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่ได้อุทธรณ์ปัญหาดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

คดีนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เพียงว่า **จำเลยกระทำความผิดฐานยกยอกทรัพย์หรือไม่** เห็นว่า การที่โจทก์นำรถยนต์ของโจทก์เข้าซ่อมที่อู่ของจำเลยลักษณะเป็นการทำสัญญาจ้างทำของ โดยให้จำเลยเป็นผู้จัดหาสัมภาระโดยมีค่าจ้างราคา ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเดียวกับค่าสินไหมทดแทนที่ผู้รับประกันภัยจะจ่ายให้โดยโอนเงินเข้าบัญชีของโจทก์ซึ่งโจทก์มอบบัตรเอทีเอ็มให้จำเลยไว้เพื่อใช้ถอนเงินจากบัญชีเป็นค่าซื้ออะไหล่และค่าซ่อมแซมรถยนต์ ซึ่งจำเลยสามารถถอนเงินไปใช้ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากโจทก์ก่อนการซื้ออะไหล่หรือการซ่อมแซมรถยนต์เสมือนเป็นการชำระค่าจ้างให้แก่จำเลยล่วงหน้า โดยจำเลยจะเป็นผู้ใช้เงินค่าจ้างอย่างไรก็ได้ไม่อยู่ในการควบคุมของโจทก์จึงมิใช่เรื่องตัวแทนที่จำเลยครอบครองเงินในบัญชีแทนโจทก์ แต่เมื่อจำเลยถอนเงินจากบัญชีเงินฝากไปถือเป็นการชำระค่าจ้างไปในตัว จำเลยจึงต้องซ่อมแซมรถยนต์ให้แก่โจทก์จนเสร็จสิ้น รูปคดีจึงเป็นสัญญาจ้างทำของที่มีวิธีการชำระค่าจ้างโดยให้จำเลยถอนเงิน จากบัญชีเงินฝากที่โจทก์มอบให้ เมื่อจำเลยถอนเงินค่าจ้างไปแล้วแต่ยังซ่อมแซมรถยนต์ให้แก่โจทก์ไม่เสร็จสิ้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นเรื่องผิดสัญญาจ้างทำของในทางแพ่ง ไม่เป็นการยกยอกทรัพย์ของโจทก์

นายประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์

บรรณาธิการ